

Urodził się 18.05.1918 r. w Moskwie. Mieszkał w Warszawie. Z Piastowem związany od drugiej połowy lat 60. XX w., kiedy to z jego inicjatywy i pod jego dowództwem żołnierze LWP, przeciwnicy wybudowali nową siedzibę Szkoły Podstawowej Nr 4 im. Bohaterów spod Darnicy przy ul. Żbikowskiej.

Kontynuuje rodzinne tradycje wojskowe. Ojciec Józef był oficerem armii rosyjskiej, a następnie majorem w armii gen. Józefa Hallera; przyrodni brat Tadeusz był porucznikiem rezerwy, oficerem Armii Krajowej.

W 1920 r. zamieszkał wraz z rodzicami w Stryju (obecnie Ukraina). Tam ukończył Szkołę powszechną i II Gimnazjum Matematyczno-Przyrodnicze. Egzamin dojrzałości zdał w 1936 r. w Korpusie Kadetów Nr 1 Marszałka Piłsudskiego we Lwowie. Naukę rzemiosła wojskowego kontynuował w toruńskiej Szkole Podchorążych Artylerii. W latach 1955-56 odbył wyższy akademicki kurs artylerii przy Sztabie Generalnym WP w Rembertowie, podczas którego został nominowany do stopnia generała brygady. W 1957 r. ukończył eksternistycznie Akademię Sztabu Generalnego.

Długą i urozmaiconą karierę żołnierza zawodowego rozpoczął latem 1939 r., kiedy jako podchorąży został skierowany na praktykę do 22 Pułku Artylerii Lekkiej 22 Dywizji Piechoty Górskiej w Przemyślu. W wojnie obronnej 1939 r. został skierowany na front w rejonie Częstochowy. Ranny 25 września w okolicach Zamościa został wzięty do niewoli niemieckiej i przewieziony do tymczasowego obozu jenieckiego w Krakowie. Stamtąd zbiegł i wyposażony w dokumenty po zabitym żołnierzu o nazwisku Czubryt Zbigniew przedostał się na tereny zajęte przez Armię Czerwoną w poszukiwaniu matki. Aresztowany przez radzieckich pograniczników został zwolniony za poręczeniem znajomych i zatrudniony jako górnik w kopalni wosku podziemnego w Boryslawiu. Otrzymał tymczasowe obywatelstwo radzieckie i w 1940 r. został powołany do służby w Armii Czerwonej, gdzie po przeszkoleniu podoficerskim był dowódcą czołgu-miotacza ognia. Po napaści Niemiec na ZSRR został powtórnie lekko ranny w nogę, a następnie aresztowany pod zarzutem szerzenia nastrojów defetystycznych i osadzony w więzieniu w Irkucku. Uwolniony od zarzutów pracował jako stolarz a następnie buchalter.

Po nieudanej próbie wstąpienia do Armii gen. Andersa w maju 1943 r. został wcielony w Sielcach nad Oką do I Polskiej Dywizji Piechoty im. Tadeusza Kościuszki. Zweryfikowano go do stopnia podporucznika artylerii. Brał udział w Bitwie pod Lenino, gdzie został postrzelony w lewą nogę. Do zakończenia II wojny światowej pełnił wiele funkcji. M.in. był dowódcą dywizyjny d.s. wyszkolenia w Centralnej Szkole Podchorążych Polskich Sił Zbrojnych w ZSRR w Riazaniu, będąc jednocześnie wykładowcą taktyki artylerii; w szkole tej został awansowany do stopnia kapitana.

Po odnalezieniu matki i odzyskaniu dokumentów w 1945 r. ujawnił prawdziwe dane personalne i pod nazwiskiem Czubryt-Borkowski na własną prośbę przeszedł do jednostek liniowych. Był m.in., już w stopniu majora, dowódcą 14 Samodzielnego Dywizjonu Artylerii Przeciwpancernej w Żarach. Awansowany do stopnia podpułkownika został dowódcą 33 Pułku Artylerii. W 1952 r. awansowany do stopnia pułkownika i wyznaczony na stanowisko dowódcy 8 Dywizji Artylerii Przełamania w miejscowości Szlaga; jego staraniem Zmieniono nazwę na Bemowo Piskie. Jako generał został wyznaczony na dowódcę artylerii Pomorskiego Okręgu Wojskowego. Później był szefem Sztabu Szefostwa Artylerii WP, organizatorem i pierwszym dowódcą Korpusu Obrony Przeciwlotniczej Obrony Kraju w Warszawie. Przyczynił się do utworzenia nowego rodzaju wojsk lądowych - OPL.

W 1963 r. został awansowany uchwałą Rady Państwa do stopnia generała dywizji, a w kilka lat później przeniesiony do służby rządowej. Był pełnomocnikiem Rządu PRL d.s. pobytu Wojsk Radzieckich w Polsce i przewodniczącym Delegacji Polskiej w Polsko - Radzieckiej Komisji Mieszanej, a następnie

attache wojskowym, morskim i lotniczym Ambasady PRL w Moskwie. W 1975 r. przeszedł na emeryturę, a nieoficjalnym powodem tej decyzji MON było wyjście córki za mąż za Szweda.

Po zakończeniu służby podejmował działania społeczne. W latach 1988-90 był sekretarzem generalnym i wiceprzewodniczącym Rady Ochrony Pomników Walki i Męczeństwa.

Pasją jego życia było myślistwo, co potwierdzają liczne trofea zawieszone na ścianach mieszkania.

Został odznaczony m.in.: Krzyżem Grunwaldu III klasy, Krzyżem Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Orderem Sztandaru Pracy II i I klasy, Krzyżem Walecznych, Krzyżem Bitwy pod Lenino; posiada także odznaki honorowe za zasługi dla 15 województw.

Generał Czubryt-Borkowski otrzymał Honorowe Obywatelstwo Miasta Piastowa specjalną uchwałą Miejskiej Rady Narodowej z dnia 21.07.1966 r. w dowód zasług dla miasta - jak czytamy w uroczystym akcie nadania.